Три долі

Олександр Чалий

Ти для власних батьків зроду-віку не станеш старою,
І у косах твоїх не побачать вони сивини,
Ти у їхніх думках будеш тільки малою дочкою,
Бо для них ти дівча із вишневого цвіту весни.

А коханий ніколи не міг тебе знати малою,
Тих розбитих колін і наївних дитячих забав,
Він дружину знайшов, оповиту земною красою,
І твоїх таємниць малолітніх ніколи не знав.

А ось діти твої не згадають тебе молодою,
Бо для них ти як казка, захована десь у літах,
Ти завжди тільки мама. І будеш самою собою,
Із теплом на душі і промінням любові в очах.

Ти три долі несеш, наче клаптики зшиті тобою,
Де для кожного з рідних відкрита одна сторона,
І всі три сторони є твоєї душі складовою,
А таємний твій всесвіт – це різних ролей множина.